

Добра захващаше да са прозява и най-сѣтнѣ за-
спиваше. Много са мжчихъ да я направя лю-
бопитна, щото да са вдаде въ ученіе, и що-годѣ
да са научи и да си попромени глупавый умъ,
нѣ това тя не щеше ни да чюе. Съ една рѣчь,
бѣше толко груба, толко неучена и проста ра-
бота, щото колчямъ пхтъ си отваряше устата
да каже нѣщо прѣдъ хората, сърдцето ми трѣп-
ваша и са причервявахъ. При това имаше още
и погрѣшката на лудничавитѣ жени, щото като
й додеше нѣщо на ума, или право или криво,
или добро, или зло, колкото ако и да й доказ-
вахъ, че това не може да бжде и не е добро,
не е право, тя си знаеше своята. Бѣше зави-
стлива, обичаше да приказва за хората и да ги
злослови, мисляше са за нѣщо, догдѣ тя бѣше
нищо, още и по-долня отъ слугитѣ си. Нѣ съ
всѣ това, ако да бѣше ма пакъ до нѣйдѣ си и
послушвала, тѣй щото да ми има що-годѣ поче-
тъ-та и да ма има за мжжъ, напротивъ тя отъ
понапрѣдъ зе прѣднина, спорѣдъ сляпата ми пър-
ва любовь къмъ нея, тѣй щото искаше да ма
има като единъ слуга; за такыва и другы мно-
го нейны погрѣшки, кои като неможихъ вече
да търпѣ, и кои не бѣхж за търпѣние, азъ я о-
ставихъ и развалихме съпружеството, и за това
Господже моя! за това ако имамъ нѣкоя погрѣш-
ка, азъ пакъ ти давамъ изволеніе да мя осжждашь.
—Право да ти кажя отговори непознатата жена
че си за окайване, и си сж излжгалъ, нѣ при